ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Σωτήρης

Πηγαίνοντας προς τις ευρωεκλογές παρατηρεί κανείς στο χώρο της Αριστεράς και ιδίως το ΣΥΡΙΖΑ μια εκνευριστική απουσία κάθε προσπάθειας η εκλογική μάχη να συνδεθεί με μια συζήτηση για την προοπτική και τη στρατηγική. Αντίθετα, αυτό που πρυτανεύει είναι η με κάθε τρόπο αναγόρευση της εκλογικής επιτυχίας σε υπέρτατο σκοπό, με παράλληλη προσπάθεια όλα τα ανοιχτά ερωτήματα για την επόμενη μέρα να απωθούνται στο περιθώριο της προεκλογικής συζήτησης.

Προφανώς και κανείς δεν υποτιμά την ανάγκη με κάθε τρόπο να καταδικαστεί η κυβέρνηση της καταστροφής και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που καθιστά αδύνατη την παραμονή της για πολύ ακόμη στην εξουσία. Όμως, το σημαντικό δεν είναι μόνο η πτώση της κυβέρνησης αλλά και το τι θα ακολουθήσει.

Η απάντηση ότι θα έχουμε μια κυβέρνηση της Αριστεράς που θα διαπραγματευτεί με αποφασιστικότητα την κατάργηση των μνημονίων, την τροποποίηση των δανειακών συμβάσεων και τη περικοπή μέρους του χρέους, μένοντας ταυτόχρονα μέσα στο ευρώ τηρώντας τις βασικές δεσμεύσεις των συνθηκών της ΕΕ αποτελεί φαντασίωση και όχι στρατηγική.

Ακόμη χειρότερα, αποτελεί φαντασίωση που έχει διαψευστεί οικτρά όπως δείχνει το παράδειγμα της Κύπρου. Στην Κύπρο όταν τους πρότειναν μνημόνιο, το κοινοβούλιο το απέρριψε, ο λαός κατέβηκε στο δρόμο και η κυβέρνηση πήγε να διαπραγματευτεί στις Βρυξέλλες με ισχυρή εντολή να πουν όχι. Όμως, δεν ήταν έτοιμοι να τολμήσουν τη ρήξη με το ευρώ. Άοπλοι μπροστά στον εκβιασμό της ΕΕ γύρισαν πίσω με χειρότερο μνημόνιο από αυτό που αρχικά προτάθηκε.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η διέξοδος από την τωρινή κρίση απαιτεί πολιτική ανατροπή και αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας, συμπεριλαμβανομένης και της κυβερνητικής

εξουσίας. Όμως, αυτό θα σήμαινε μια κυβέρνηση αποφασισμένη να πάει σε ρήξη με το ευρώ, την ΕΕ, το ΔΝΤ και τους τραπεζίτες. Μια κυβέρνηση που θα στηρίζεται σε έναν οργανωμένο λαϊκό κίνημα, σε ισχυρά συνδικάτα, σε λαϊκές συνελεύσεις, σε κινήματα αυτοδιαχείρισης και αλληλεγγύης που θα πάνε να επιβάλουν τη νέα κατάσταση, να βάλουν τους εργοδότες στη θέση τους, να μην αφήσουν δικαστικά και άλλα κυκλώματα να βάλουν εμπόδια, να απαιτούν διαρκώς και να επιβάλουν ρήξεις και ανατροπές. Μια κυβέρνηση που δεν μπορεί να μείνει μόνο στα όρια του τωρινού συντάγματος και των συνθηκών της ΕΕ αλλά να δοκιμάσει μεγάλες θεσμικές ανατροπές που να επιτρέπουν τις εθνικοποιήσεις, να νομιμοποιούν τις καταλήψεις επιχειρήσεων, να διευκολύνουν τον εργατικό και λαϊκό έλεγχο. Που να τολμήσει να κάνει συντακτική συνέλευση και να ψηφίσει νέο σύνταγμα. Μια κυβέρνηση αποφασισμένη να διαλύσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, να κατεβάσει από την έδρα τους δικαστές που έβγαζαν απεργίες παράνομες και διευκόλυναν τους εργοδότες, να διώξει τις χρυσαυγίτικες συμμορίες από στρατό και αστυνομία. Μια κυβέρνηση που δεν θα κάνει διαχείριση αλλά θα οικοδομεί ένα κίνημα, θα στηρίζεται στη δύναμη του κινήματος και θα λογοδοτεί σε έναν αγωνιζόμενο λαό.

Η κυβέρνηση «εθνικής σωτηρίας με κορμό την Αριστερά» που προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ καμιά σχέση δεν έχει με αυτή την πρόκληση. Είναι κυβέρνηση που θα αναγκαστεί στο τέλος να εκλιπαρεί για μια «λιτότητα για ανθρώπινο πρόσωπο», θα δεχτεί κάθε λογής εκβιασμούς χωρίς να μπορεί να απαντήσει, θα κινδυνεύει να αποτελέσει το «αριστερό διάλειμμα» πριν μια ακόμη πιο αντιδραστική και αυταρχική ανασύνθεση του πολιτικού σκηνικού αλλά και των μηχανισμών του αστικού κράτους. Αυτό το ενδεχόμενο θα είναι η χειρότερη διάψευση της κατάθεσης ελπίδας που έκανε ο κόσμος του αγώνα όλο το προηγούμενο διάστημα.

Γι’ αυτό και χρειαζόμαστε περισσότερο παρά ποτέ μια άλλη Αριστερά. Όχι σαν φωνή διαμαρτυρίας και «αριστερής αντιπολίτευσης». Αλλά σαν τον πόλο που θα επεξεργαστεί, συλλογικά και με βάση την εμπειρία των αγώνων, το μεταβατικό πρόγραμμα της ρήξης με τον ευρωπαϊκό δρόμο ως δρόμο παραγωγικής ανασυγκρότησης και σύγχρονης σοσιαλιστικής προοπτικής. Που θα διεκδικήσει την πολιτική και κυβερνητική εξουσία στο πλαίσιο μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής. Που θα μιλήσει για ένα αριστερό μέτωπο που θα είναι η ραχοκοκαλιά ενός νικηφόρου παλλαϊκού ξεσηκωμού.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι αναντικατάστατο κομμάτι αυτής της διεργασίας. Πρέπει να στηριχτεί σε αυτές τις εκλογές για να υπάρχει ένας ισχυρός αριστερός πόλος στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και χωρίς την καταστροφική ηττοπάθεια και το σεχταρισμό του ΚΚΕ. Να στηριχτεί κριτικά και σκεπτόμενα. Χωρίς διαγραφή των σφαλμάτων και των αδυναμιών της. Με απαίτηση να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων. Με δέσμευση ότι θα βάλει πλάτη ξανά για να πάρει

μπροστά η διαδικασία της μετωπικής συμπόρευσης. Με συλλογική στράτευση ότι θα παλέψουμε για μια Αριστερά που θα γίνει ξανά εργαστήρι ελπίδας και εργοστάσιο ονείρων!

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 11.5.2014